

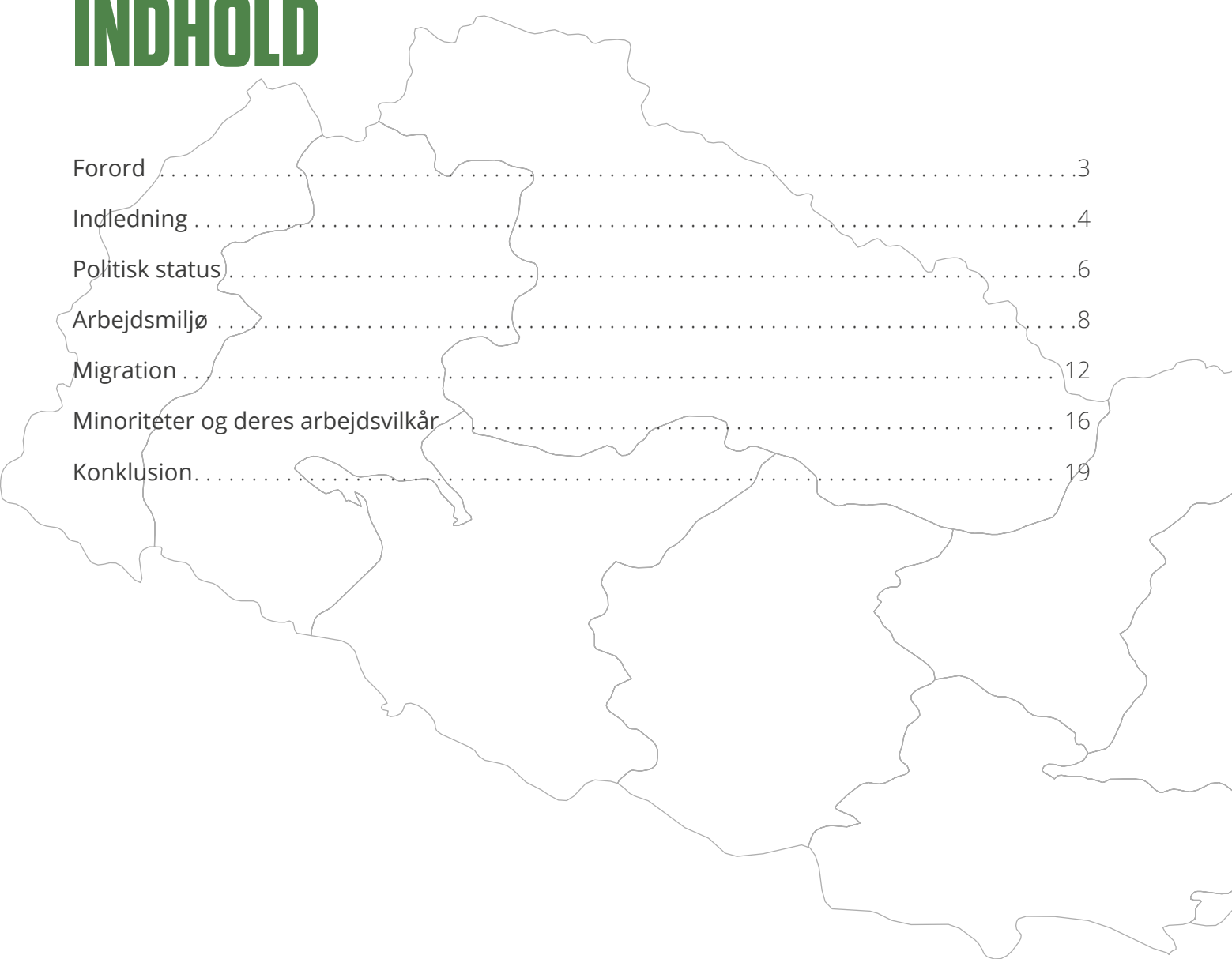
UNGE FOR EN SOLIDARISK VERDEN

NEPAL 2018

UNITED FEDERATION OF DANISH WORKERS

INDHOLD

Forord	3
Indledning	4
Politisk status	6
Arbejds miljø	8
Migration	12
Minoriteter og deres arbejdsvilkår	16
Konklusion	19

UNGE FOR EN SOLIDARISK VERDEN

NEPAL

Gruppemedlemmer:

Emil Dall, Frederik Kofoed Carøe, Jakob Skov
Johansen, Kira Puk Frandsen og Miriam Hagström

FORORD

Namaste! Vi er fem danske unge der i år, d. 28/1 til d. 9/2, i tolv dage slap vores daglige rutiner, og begav os til Nepal for at lære om nepalesiske unges hverdag, deres muligheder og drømme. Denne tur kom der en rapport og en masse oplevelser ud af, som vi håber at kunne give en god præsentation af her.

INDLEDNING

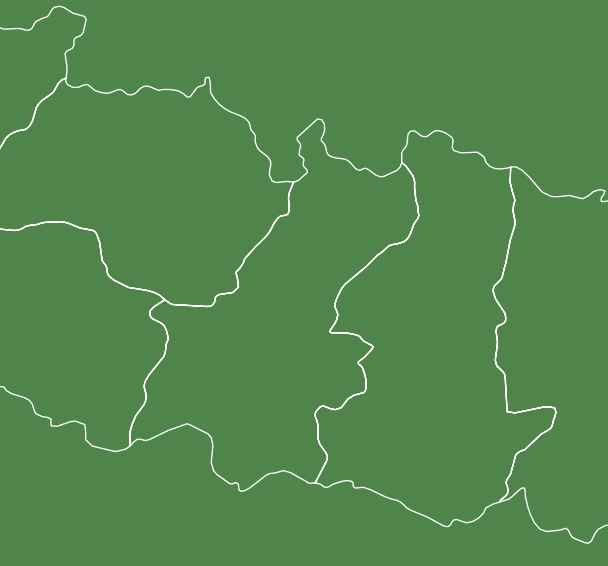
Støvet dæmper og dulmer virkeligheden i Nepal, sanserne bliver simpelthen bedøvet af støv - ligesom solcellerne, der er blevet gjort forsøg med, som kilde til bæredygtig energi. Disse solceller skal vaskes af dagligt, hvis de skal kunne bruges. Solcellerne og støvet er symptomatisk for nepalesernes situation; hensigterne er gode, men vejen er lang og frygtelig ujævn.

Før Kinas invasion af Tibet i 1950, var Nepal et lille land, der levede sit eget stille liv, i mellem de store naboer Indien og Kina. Dengang var der kun to veje i landet, den ene vej var handelsruten, som lå østligt og gik nordpå over bjergene til Tibet og sydpå til den indiske grænse. Den anden vej gik på tværs fra handelsvejen i øst og ind i landet for foden af bakkeegnene, til Kathmandudalen. Disse bakke-egne er det store område mellem Terai (lavlandet) i syd og Himalaya i nord. I danske øjne er der bestemt ikke tale om bakker, men om høje, forrevne og skovdækkede bjerge. Efter invasionen fandt Nepals daværende monark det nødvendigt at åbne landets grænser.

Først valfartede biologer og zoologer dertil for at undersøge den rige flora og fauna. Herefter blev landet et sandt mekka for hippier. I dag er det trekking-turister, som har en forkærlighed for det naturskønne land.

Kathmandudalen i centrum af Nepal har altid været beboet, beskyttet mod vejrlig og omverden. I dag lægger den grund til en hovedstad, der vokser uden plan og ud af proportion således at ingen ved hvor mange mennesker, som egentlig bor der. Elnettet er overbelastet, og byen lider under vandmangel, selvom udspringet til den ene af Indiens to hellige floder, findes i Himalaya. I 2015 fandt det seneste store jordskælv sted, en tragedie som ramte Kathmandus indbyggere særligt hårdt. De unge vi har talt med får tårer i øjnene og ser mod himlen når de tænker på hvad deres familier mistede under jordskælvet. Familie er det vigtigste for nepaleserne, de unge tager arbejde på fabrikker eller rejser til udlandet for at arbejde. En stor del af deres løn sender de hjem til deres familier, og sørger dermed for deres forældre, eller for deres mindre søskendes

**”De unge, vi har mødt,
besidder et ukueligt mod,
og håb for fremtiden.”**

skolegang.

Nepal er et af verdens fattigste lande. Den politiske uro de seneste 20 år har ikke forbedret noget. Størstedelen af befolkningen lever under fattigdomsgrænsen. Staten er svag og styret udefra af deres magtfulde nabolande. Traditionelt har der været store problemer med korrupsion og nepotisme, der har bevirket at store beløb er forsvundet fra udviklingsprojekter, og at de magtfulde stillinger i samfundet er besat af enkelte stærke familier, generation efter generation. De unge, vi har mødt, besidder et ukueligt mod, og håb for fremtiden. Der er tillid til at maoisterne, og den nye forfatning, som skal implementeres de kommende år, vil kunne ændre tilstandene i det, mildest talt, udfordrede land.

De store byer er på kogepunktet fra tidlig morgen til sen aften. Nepaleserne står tidligt op, 90% af befolkningen er hinduister, og om morgenen skal der ofres til guderne, inden arbejdsdagen begynder. Religionen spiller en stor rolle i samfundet, symbolerne ses overalt; smukke templer, små offerpladser foran butikker, køer der står med

tæppe på og er velsignet med blå eller rød farve i panden. Hinduisme blev statsreligionen i midten af 1700-tallet, men der er religionsfrihed i landet og der udvises respekt for eksempelvis ved stupaerne, de buddhistiske helligdomme, hvor hinduer gerne tager hen for at bede og ofre - deres bønner virker simpelthen bedre her.

Livet leves efter hvad astrologerne forudsiger, når en bestemt dag i måneden markeres som en god dag til at indgå ægteskab vrimler byen pludselig med bryllupsgæster, det fineste pangfarvede tøj lyser op i gadebilledet, og når mørket falder på høres musikken fra bryllupsfesterne alle steder fra.

For en vesterlænding kan det kræve en vis portion dødsforagt at krydse gaden, for der findes ingen lyskryds, venstrekørsel hersker, og bilerne kører 2, 3, 4 på række i hver retning, alt efter hvad, der passer chaufførerne. I midten af et stort kryds kan en betjent stå for at regulere trafikken i myldretiden, men ellers foregår al kommunikation via horn; ved overhaling, ved kørsel efter pause eller stop, ved sving, insisterende horn hele tiden. Den særligt sødlige lugt, som efter sigende er særlig for Asien, er allestedsnærværende. Affaldshåndtering er ikke noget der bliver prioriteret, og slet ikke udenfor Kathmandu, forståeligt, men ikke desto mindre er de store mængder skrald med til at bekræfte indtrykket af total kaos. Kulturen ændrer sig med naturen, temperaturen og højdemeter over havets overflade. Efter vores tid i Biratnagar, hvor tilstandene mest af alt mindede om 6. dagen i afsnit H på Roskilde festival, genopdagede vi Kathmandu som en struktureret by, med fine asfaltveje, et minimum af skrald, rimelig organiseret trafik, og et trykt bymiljø.

Efter de mange indtryk er faldet på plads, står ét stærkt billede tilbage. Nepal er et land som på den ene side intet har, men på den anden side har alt. Modsætningerne er voldsomme, men potentialet er stort. Og Nepals ungdom tilfører ligningen livsmod. •

POLITISK STATUS

Nepal har endelig fået en stabil politisk situation efter over 10 års borgerkrig. Krigen blev afsluttet i 2006, men først i 2015 blev der blevet vedtaget en ny grundlov. Regeringen og lokale regeringer, er stadig ved at blive dannet, noget der kan tage flere år i et udviklingsland som Nepal. Det er et totalt nyt system der skal bygges op fra bunden.

Landet er et af verdens fattigste, presset ind mellem de to giganter Indien og Kina. Den nationale fattigdom skyldes især mangel på naturressourcer, god landbrugsjord, infrastruktur og at landet ofte rammes af ødelæggende naturkatastrofer som jordskælv og oversvømmelser.

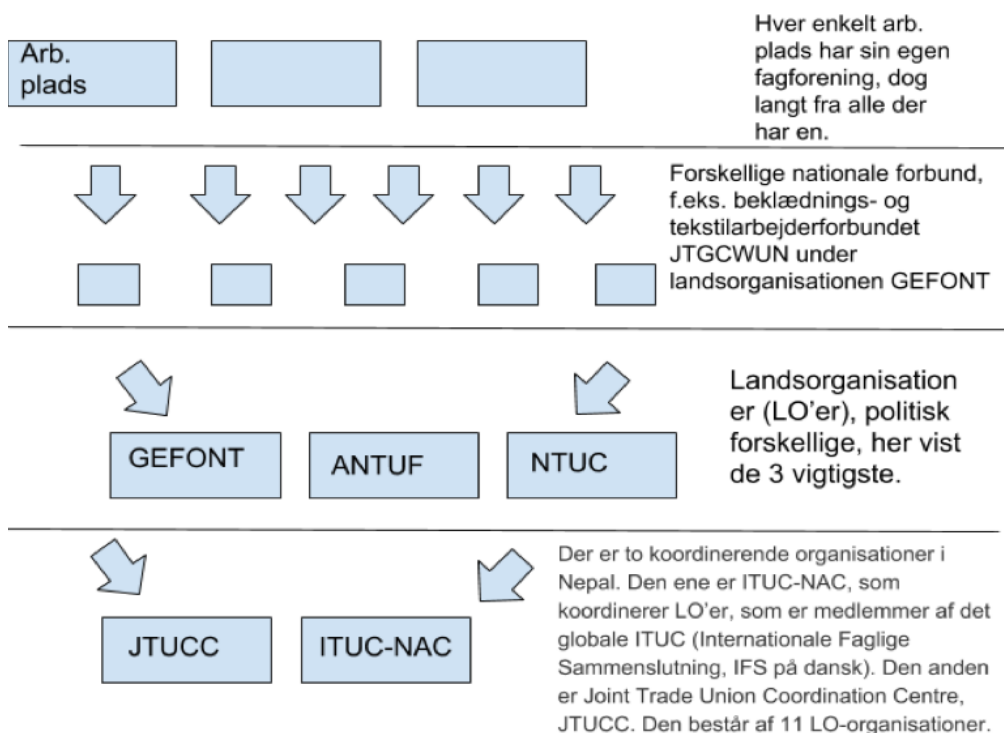
Den nye grundlov lover godt på mange måder rigtigt godt, og giver grundlovssikrede rettigheder til arbejdere, kvinder og etniske minoriteter. For

fagbevægelsen er det især relevant, at den sikrer arbejderes ret til at organisere sig.

Loven er vedtaget, men den nepalesiske stat er endnu alt for svag til at håndhæve den. Derfor risikerer mange arbejdere stadig at blive fyret, hvis de organiserer sig. Fagbevægelsen er også stadig for svag til at kunne kæmpe en samlet kamp i forhold til arbejdsgivere, men det er lykkedes at få stor indflydelse på de politiske udspil.

I september 2017 blev en ny arbejdsmarkedslov vedtaget, der også er enormt positiv, som blandt andet giver løn under sygdom, 60 dages betalt barsel for kvinder og 15 for mænd, 150% løn for overarbejde og meget mere. Der er desuden fastsat bøder, hvis arbejdsgiveren ikke overholder reglerne. Problemet er dog igen at den nepalesiske stat

NEPALS FAGBEVÆGELSE

svag til at håndhæve reglerne. Desuden er de svære at håndhæve, da store dele af arbejdsstyrken arbejder i udlandet eller i den uformelle sektor (uden officiel arbejdsgiver). Derfor er der trods flotte ord, langt til virkelighedens verden.

Nepals fagbevægelse er meget opdelt efter politisk orientering, og kan virke noget forvirrende og bureaukratisk. Det er en stor svaghed at fagforeningerne ikke har kunnet enes, dog er der tegn på bedring. Siden 2004 har 3F International støttet forsøget på at danne fælles front på det nationale niveau, gennem paraplyorganisationen JTUCC, der nu driver vigtig lobbyvirksomhed i parlamentet.

For den enkelte unge arbejder betyder dette, at det kan være svært at forstå samt svært at se den direkte gavn, et medlemskab af fagforeningen giver. Fagforeningerne kommer til at fremstå som om de bruger mere krudt på at kæmpe mod hinanden end på at kæmpe arbejdernes sag.

Men fagforeningerne skaber også konkrete forbedringer på arbejdspladserne, giver håb og kommer til at spille en vigtig rolle for en succesfuld implementering af den nye arbejdsmarkedslov.

I Nepal er de tre største hovedorganisationer GEFONT (General Federation of Nepal Trade Unions), NTUC (General Federation of Nepal Trade Unions) og ANTUF (All Nepal Federation Trade Union)

3F samarbejder med GEFONT forbundet, og støtter det gennem kapacitetsopbygning, økonomisk støtte og rådgivning. Forbundet repræsenterer ca. 400.000 medlemmer, og har fire grundprincipper: Uafhængig, medlemsbaseret, aktionsparat og socialistisk.

GEFONT arbejder på flere planer. De støtter, uddanner og organiserer de enkelte arbejdspladsfagforeninger og tillidsmænd, danner ungdomskomiteer, men arbejder også på nationalt niveau med påvirke regeringens politikker.

HVAD TÆNKER DE UNGE?

De unge vi talte med der var medlemmer af en fagforening, var det fordi de troede på at det både på kort og lang sigt ville give dem bedre vilkår. GEFONT har også oprettet en slags syge- og arbejdsskade-forsikring for de medlemmer der arbejder i den uformelle sektor, der giver medlemmerne penge, hvis de ikke kan arbejde pga. alvorlig sygdom og lign. Den slags konkret hjælp er noget der betyder noget for de unge.

Det store problem er dog at 28% af den nepalesiske arbejdsstyrke arbejder uden for nepals grænser. Det er især unge mænd der rejser til mellemøstlige oliestater, og arbejder under kummerlige forhold, men får en markant højere løn. De arbejder meget lange dage i flere år, og sender penge hjem til deres familie. Disse arbejdere er svære at organisere, selvom bl.a. GEFONT prøver.

Det er generelt et problem at få folk til at blive ordnært medlem, så det at lave frivilligt arbejde i fagforeningen er endnu sværere. Men når det kommer til de lønnede poster, er der rift om pladserne. Og en tjans som i en ungdomskomite kan ofte være en vej ind i den politiske varme.

Når vi taler med de unge, er der to ting der går igen, som det de ønsker mest for fremtiden i deres land.

- Billigere og bedre uddannelse til alle
- Jobsikkerhed og højere løn

I Nepals tilfælde er det ikke manglen på rettigheder på papiret der mangler, men at rettighederne bliver til virkelighed. Og det er det lange seje træk der er gået i gang nu. En ung vi talte med, mente at det nok først var om 20-30 år han forventede en reel forbedring. •

ARBEJDSMILJØ

Fagbevægelsen er i store træk godt tilfreds med den nye grundlov, som blandt andet anerkender fundamentale arbejdstagerrettigheder såsom retten til at organisere sig i fagforeninger, ligesom den indeholder forbud mod diskrimination og tvangsarbejde på arbejdsmarkedet.

Trods dette, oplevede vi stadig diskrimination mellem mænd og kvinder. Og tvangsarbejde, da de flere gange var tvunget til at blive og arbejde over. Der er stadig er en lang og sej vej, før alle regler vil blive hverdag for arbejdsgiver og medarbejder.

For at grundloven kan blive vedtaget, skal der gennemføres en lang række lokale valg, hvor befolkningen for første gang i 20 år skal stemme om deres repræsentanter i lokalsamfund og byråd. Her er også flere repræsentanter fra fagbevægelsen valgt ind, som håber at kunne gøre en forskel i lokalområdet. Når lokalvalgene er afsluttet, skal befolkningen stemme om deres regionale og nationale repræsentanter

ØKONOMISK SITUATION

Det er på få år lykkedes Nepal at halvere fattigdommen. Alligevel er Nepal et af de fattigste lande i Sydasiens med lavere økonomisk vækst end nabolandene. Udfordringerne er blandt andet manglende investeringer, dårlig infrastruktur og ringe uddannelsesmuligheder. Der er begrænsede jobmuligheder, og hver dag forlader mange unge mennesker Nepal for at arbejde hovedsagelig i de arabiske golfstater og Malaysia. En stor del af unge sender penge hjem fra disse steder, for at kunne hjælpe familien i Nepal.

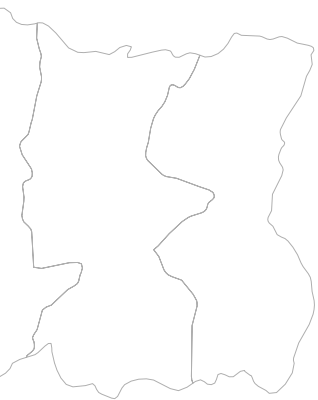
Pengeoverførelserne har hjulpet mange familier med at klare de daglige indkøb. Samtidig medvirker den massive migration til at begrænse efterspørgslen på at skabe anstændige jobs i Nepal – hvilket medfører lav økonomisk vækst og begrænsede muligheder for at forbedre offentlige services såsom uddannelse, sundhed og infrastruktur.

ARBEJDSMARKEDET

Kun en lille procent af arbejdere er beskæftiget i den formelle økonomi. Det vil sige, at mange millioner arbejder uden om aftaler og regler for arbejdssikkerhed, arbejdsmiljø eller social sikring. Fagbevægelsen har gennem flere år kæmpet for sociale sikringsordninger baseret på bidrag fra arbejdere, arbejdsgivere og staten. I juli 2017 blev loven om social sikkerhed endelig vedtaget af parlamentet. Hensigten er at fremme sociale ydelser, fx arbejdsløshedsunderstøttelse, barsel, pension ved alderdom og sygdom. Tilbage står arbejdet med at tilrettelægge, hvordan loven skal gennemføres. Arbejdsmarkedslovgivningen, som sigter på at fremme et mere fleksibelt arbejdsmarked, hvor arbejdsgivere får bedre muligheder for at afskellige medarbejdere – som til gengæld får et socialt sikkerhedsnet.

HURTIGE FAKTA:

- Ørepropper og maske er tilgængeligt, men arbejderne siger de er vant til støjen og ikke føler det er ukomfortabelt.
- Nye arbejdere skriver kontrakt for 6 måneder ad gangen, derefter endnu engang 6 måneder, og derefter evt. fast kontrakt.
- Det er svært at finde unge medarbejdere fordi de rejser til udlandet. De har dem kun i midlertidige perioder før de rejser.
- 50-60% af arbejderne på fabrikken er medlem af en fagforening.

NEPO TEXTIL FABRIKKEN

Den 31/1, kørte vi fra vores hotel ud til første fabrik, en tekstilfabrik, som udelukkende solgte deres produkter i Nepal. Foran fabrikken mødte vi en kæmpe jernport, med et lille hul, hvorigennem man skulle snakke med vagten for at komme ind.

Efter at blive lukket ind, blev vi mødt til en varm modtagelse, med en masse øjne på en, for hvad laver 5 unge mennesker fra Danmark nu her? Vi lagde ud med en rundtur på fabrikken, og kunne efter kort tid allerede se mange tegn på dårligt arbejdsmiljø.

Mangel på ørepropper, maske, sikkerhedsbriller, arbejdstøj var ikke en del af hverdagen for de mange medarbejder på denne fabrik. Gulvene var beskidte, maskinerne gamle og larmende, der var mørkt med dårlig belysning.

Endvidere arbejder de med store maskiner, kemikalier og høje temperaturer.

Alt dette foregik i almindeligt tøj og klipklapper.

Trods alle disse ting vi lagde mærke til, var der ingen af de ting, medarbejderne nævnte, når man spurgte til hvad de ville ændre, hvis de havde mulighed for at ændre noget i deres hverdag.

Deres højeste prioritet var højere løn, så de kunne arbejde færre timer, og dermed få flere timer sammen med familien. Som det er nu, arbejder de 8 timer 6 dage om ugen, men flere af de dage er de nødt til at bede om flere arbejdstimer, for at kunne få det til at løbe rundt. Med en 8 timers løn på 440 rupee, svarende til 28 kr. •

MIGRATION

UDDANNELSE- OG JOBSITUATIONEN I NEPAL

For at forstå det fulde billede af migrationen i Nepal, er det væsentligt at have en forståelse for uddannelse- og jobsituationen i landet.

Grundskoleuddannelsen i Nepal består af klassetrin fra 1 til 5, hvor eleverne er seks år gamle når de starter. Derefter kan de fortsætte på en videregående uddannelse, med klassetrin fra 6 til 8 og derefter "sekundære" klassetrin fra 9 til 10. Der kan fortsættes på en højere videregående uddannelse, med klassetrinnene 11 til 12. Disse er ofte private og kan være dyre at tage. Efter 12' klassetrin, kommer bachelor, kandidat og Ph.D. niveauerne, men disse er meget dyre at tage.

Vores ven Rajan Nirawla som vi fik muligheden for at interviewe i en lille bjergby på en af vores daglige ture, var startet på sin bachelor, men fordi hans mor mistede sit job, var der ikke længere råd til hans uddannelse, og han måtte derfor stoppe midt i semesteret og i stedet begynde at arbejde fuldtid for at tjene penge. De unge i Nepal er stærkt afhængige af deres forældres jobsituation for at kunne tage uddannelser.

Selvom de mindre klassetrin er offentlige og i princippet gratis at tage, skal forældrene til eleverne selv betale for de fleste bøger, skoleuniformer, mm. Det er derfor langt fra alle som har råd til at tage selv de mindste klassetrin.

Dette medfører at mange unge allerede fra de er børn, er nødt til at arbejde for at forsørge sig selv og familien, i stedet for at tage uddannelse, som ellers kunne forbedre deres livssituation på længere sigt.

Jobsituationen i landet er heller ikke prangende. Vi fik mulighed for at komme rundt på flere fabrikker og arbejdspladser i Kathmandu og Biratnagar, og her var vi vidner til kummerlige arbejdsforhold. Ens på alle tekstilfabrikkerne var, at helt simple beskyttelsesværn som handsker, støvmasker, høreværn og beskyttelsesbriller ikke blev brugt. Godt nok mente

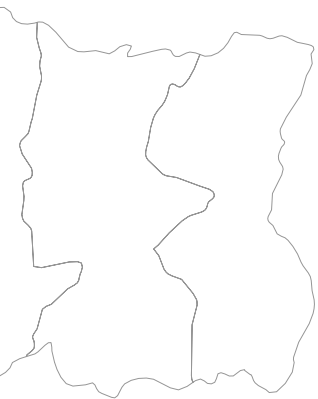
arbejderne at det ikke var noget de havde brug for, men det var også tydeligt at mærke at det i høj grad skyldes uvidenhed om sikkerhed.

Lønnen svinger meget, men en typisk fabriksarbejder tjener omkring 440 rupees for 8 timers arbejde. Dette er markant mindre end hvad arbejderne har mulighed for at tjene, hvis det lykkedes dem at migrere til et andet land for at arbejde. 440 rupees om dagen, er knap nok til at forsørge sig selv og familien, og der er langt fra plads i budgettet til at kunne sende sine børn i skole, hvorfor cirklen altså fortsætter.

Pga. de minimale arbejds- og lønforhold i Nepal, rejser der i gennemsnit, dagligt omkring 1000 nepalesere til udlandet for at arbejde, og det anslås at hele 28% af landets arbejdsstyrke arbejder i udlandet. Det er især unge mænd der rejser til rige oliestater, hvor de arbejder under uhørte forhold, men dog for en markant højere løn end hvad de kunne få i deres hjemland. De arbejder meget lange dage i flere år, og sender penge hjem til deres familier. Ofte sender de hele grundlønnen hjem og forsørger sig selv med de penge de tjener på overarbejde, forklarer Rajan. Typisk arbejder de omkring 5-10 år, før de vender endeligt hjem til Nepal. Nepals økonomi er stærkt afhængig denne indtægt.

FREMTIDSDRØMME

Den typiske løn i Nepal er i de fleste tilfælde kun lige nok til at kunne forsørge sig selv. Nepaleserne drømmer alle om at kunne bygge sig et flot hus og tjene penge nok til at kunne give sine børn en god fremtid, og de ved at dette kun er muligt ved at rejse til udlandet og have mere til rådighed, når de en dag vender hjem. Rajan drømmer om at rejse til Australien, og selvom han har ikke noget specifikt jobønske, håber han at han vil kunne finde noget at kunne blive god til, og tjene mange penge på, samt fortsætte med i Nepal en dag. Han har flere venner som arbejder i Australien og har hørt mange gode ting om landet, lønnen og arbejdsvilkårene. Hans store drøm er at kunne etablere en lille virksomhed,

som han kan drive hjemmefra og måske have et par medarbejdere. Han vil gerne være så meget hjemme som muligt hos sin familie, og det er der ikke noget at sige til når han er vant til at arbejde mandag – søndag uden fridage!

FØR REJSEN

Selvom de unge ofte allerede tidligt er afklaret med at de vil søge mod udlandet for at forbedre deres situation, kræver det typisk mange års økonomisk-såvel som mental forberedelse, før rejsen er en realitet. I et land hvor de ældre mennesker i høj grad er afhængige af at deres børn forsørger dem, samt søskende som også ofte kræver deres tilstedeværelse, kan det være svært at blive undværet i længere tid og familien skal ofte overbevises først.

Det koster typisk ml 100.000 og 150.000 rupees at rejse ud, hvilket kan tage lang tid at spare op i Nepal, når de små lønninger ofte kun lige dækker leveomkostningerne. Mange låner derfor pengene af deres forældre i stedet for at tjene pengene selv. De kan ofte relativt hurtigt betale tilbage, så snart de er kommet til udlandet og tjener mere. Det er normalt i Nepal for både mænd og kvinder, at bo hos sine forældre indtil man bliver gift. Derefter

flytter hustruen typisk til mandens families hus, hvor de får deres egen etage. I forhold til at spare penge op, er det en fordel at bo hjemme, da det minimerer omkostningerne og gør at man hurtigere kan opnå en stor nok opsparing til udenlandsrejsen.

ORGANISERINGEN AF DEN UDENLANDSKE ARBEJDSSTYRKE

Siden 1990'erne har det været meget almindeligt for nepaleserne at rejse ud i verden for at arbejde. I 1994 var omfanget af migrationen blevet så betydelig, at der var et behov for at organisere arbejdsstyrken i udlandet. I 1994 begyndte GEFONT derfor at organisere disse arbejdere, og i dag er de nepalesiske arbejdere i Hong Kong, Sydkorea og Malaysia organiseret. Det er typisk en individuel Nepal-organisering, men under de enkelte landes eget framework, hvilket gør at der ikke opstår for meget besvær og for mange uoverensstemmelser i organiseringen.

Da der de senere år har været en stigende udstrømning af arbejdere, som tager til de mellemstolte oliestater, såsom Saudi Arabien, Emiraterne og Qatar, vil der i 2018 blive åbnet kontor i Qatar, for at tage bedre hånd om organiseringen. Det anslås

at der i dag arbejder omkring 1,5 mio. nepalesere i disse oliestater. Det anslås desuden at omkring 4 mio. nepalesere arbejder i Indien, men disse er ikke organiseret, da det er svært at gøre i praksis, fordi flere af dem dagligt pendler mellem landene pga. de åbne grænser.

EFTER REJSEN

Arbejderne vender ikke kun hjem med flere penge mellem hænderne. De vender også hjem med værdifulde færdigheder, som de kan udnytte når de kommer hjem til Nepal. For det første vil de ofte have nemmere ved at finde et job - og ofte også et bedre job, end før de rejste. For det andet vil de også ofte kunne få en højere stilling og dermed bedre løn og arbejdsvilkår.

Når arbejderne vender hjem til Nepal efter en række år i udlandet, kan de tage en test for at se om de kan få certifikat på "Nepal-skill-work". Et slags bevis på at de har arbejdet i udlandet, og tillært sig nogle konkrete færdigheder, som de kan udføre i Nepal. Certifikatet er samtidig en blåstempling af deres kunnen og noget de vil kunne fremvise ved jobsamtaler.

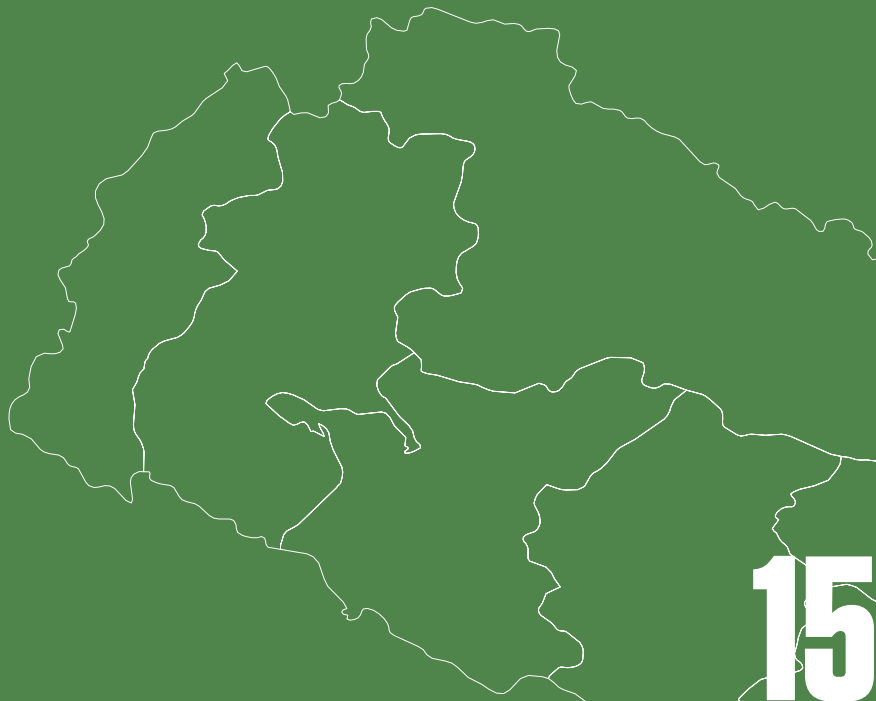
Flere arbejdere, ligesom Rajan som vi interviewede, ønsker også at starte deres egen virksomhed når de vender hjem, som igen bygger på de færdigheder som de har opnået i udlandet.

Succeshistorierne smitter af på hinanden i Nepal, og når folk kommer hjem med store pengebeløb, i stand til at forbedre deres families liv markant, motiverer det endnu flere unge til at rejse ud i verden, for at kunne komme hjem med samme muligheder. Rajan fortalte at han var en af de dygtigste elever i klassen, så nu hvor han ser gamle venner komme hjem med mange penge og bygge smukke huse, og have stærkt forbedrede liv, kan han godt blive lidt misundelig, fordi han oprindeligt havde bedre forudsætninger end dem. Dette er også en stor motivationsfaktor for ham, for at rejse ud i verden for at arbejde.

FREMTIDEN FOR DE UNGE I NEPAL

Når man taler med de unge i landet, får man indtrykket af at de faktisk allerhelst ville blive i landet, tage uddannelse, få et velbetalt job og bidrage til udviklingen i landet. Det er hårdt at skulle forlade familien i 5-10 år, og for mange er det økonomisk umuligt nogensinde at søge lykken i udlandet. Rajan og flere af de andre unge vi mødte på vores tur, er enige i at der skal gøres mere på det politiske plan, for at ændre uddannelses- og arbejdssituationen i landet. Vigtigst af alt skal det være billigere (og helst helt gratis) at tage en uddannelse. Arbejdsløsheden skyldes primært at mange unge ikke kan læse, fordi der ikke har været råd til den tilstrækkelige uddannelse.

Politikerne er nødt til at forbedre uddannelsespolitikken og gøre det muligt for familier at sende deres børn i skole i længere tid end det hidtil er muligt. Dette vil være med til at løfte hele landet i fremtiden, mener Rajan. Han forklarer yderligere at de folk der bliver og kæmper for udviklingen i landet, for det meste er folk med flere muligheder, fordi deres familier har penge nok til deres uddannelse og til dagligdagen. Hvis behovene var opfyldt, ville flere blive og bidrage til udviklingen i Nepal. Rajan tror og håber at dette vil være en realitet om 20 år, hvis det gøres på den rigtige måde. •

MINORITETER OG DERES ARBEJDSVILKÅR

KVINDER PÅ ARBEJDSMARKEDET

Lønningerne kan være meget forskellige afhængig af om man er kvinde eller mand på en arbejdsplads. Ifølge arbejdsmarkedsloven skal mænd og kvinder have lige løn for lige arbejde, og dette overholdes i nogen grad på store arbejdspladser hvor medarbejderne er organiseret, men på mindre arbejdspladser hvor organiseringen er dårlig overholdes dette mindre.

På de fabrikker vi har besøgt, oplevede vi at nær 50% af de ansatte, var kvinder. Derudover at der især var mange unge. Dette kan skyldes at gravide siger op eller får sparket, til trods for at arbejdsmarkedsloven bekendtgør at arbejdsgiveren skal udbetale løn under barsel. På et møde med de organiserede medarbejdere på Rilance Spinning Mill forklarede kvinderne, at det var kutyme at man som gravid blev tvunget til at opsiges sin stilling, for så at blive genansat efter barslen. Ingen fik information om deres rettigheder.

Yderligere kan det tilføjes, at kvinder generelt har sværere ved at få ansættelseskontrakter end mænd. Når det så er sagt, kan det i det hele taget være svært at få en ansættelseskontrakt som ufaglært arbejdstager.

Kvinder har ikke de samme muligheder som mænd, for at migrere til udlandet for at tage arbejde. For at undgå misbrug og udnyttelse forbød den nepalesiske regering i 2013 kvinder på under 30 år at rejse til Mellemøsten for at arbejde.

JORDEJE

Har man ingen jord lever man en usikker tilværelse hvor man risikerer at blive smidt væk fra sit hus, da du ikke ejer grunden. Dette hjælper heller ikke til at man investerer i egen levestandard. Mange store jordejere (som hovedsageligt er politikere og embedsmænd) sætter ikke pris på deres jord, og for manges tilfælde er noget der er blevet tildelt dem af kongen, før 1950'erne.

Af Nepals landbrugsjord ejes officielt 8% af kvinder. Reelt er råderetten noget mindre, og dette er især et stort problem da mange fattige familier er nødt til at sende manden til udlandet for at arbejde for at få leveomkostningerne til at gå op. Derfor efterlades kvinderne med børnene hjemme, men kvinderne er stadig nødt til at arbejde for at få det til at løbe rundt, hvor der stadig skal laves mad og passes børn.

For at blive jordejer, kræver det et statsborgerskab. Når en kvinde søger om statsborgerskab kræver loven at ægteemanden skal medunderskrive

Arveretten er også skæv. Normalt går arven til sønnerne, medmindre datteren er ugift. Dette gør at døtrene tidligst muligt bliver bortgift, og dette gælder også helt unge piger (børneægteskaber).

DALIT

I Nepal har kastesystemet stadig en stor indflydelse på menneskers livs- og arbejdsvilkår. Der er over 100 kaster, som dog kan inddeles i fem hovedgrupper. De kasteløse, altså den gruppe der ikke indgår i hovedgrupperne, kaldes "de urørlige" eller dalitter.

Dette medvirker til at nepalesere der går under at være kasteløse, bliver anskuet som bunden i samfundet og derfor er nødt til at tage de dårligste - og dårligst betalte jobs og endda bosætte sig uden for det øvrige samfund.

De jobs som dalitterne typisk tager er hårdt fysisk arbejde som for eksempel fabriksarbejder, arbejder

i sukkerrørsplantager og bygningsarbejder. Denne arbejdsdiskrimination er med til at fastholde dem i fattigdom.

Vi var på besøg i en af de landsbyer hvor dalitterne boede. Dette var et område GEFONT gerne ville vise os, da 3F har været med til at financiere nødhjælp til landsbyen efter at denne i efteråret 2015 blev ramt af en voldsom flodbølge, der var forårsaget af en monsunregn, havde medført store ødelæggelser på deres hytter, hvor flere blev helt smadrede eller skyllede væk samt mange af deres ejendele. Flodbølgen forårsagede også dødsfald. Landsbyen stod uden mad, rent drikkevand og tæpper. Det var i forvejen en meget fattig landsby, hvor deres arbejdsløn kun lige strækker sig til dagligdagens fornødenheder, så uden støtten fra 3F havde det stået meget værre til. Alligevel manglede der vandpumper til at kunne forsyne landsbyen med vand, da vi kom på besøg.

Det var et meget rørende syn vi blev mødt med: Området lå noget uden for Biratnagar, og var omgivet af sukkerrørsmarker. Hytterne de boede i var lavet af bambus og presenninger og var delvist åbne fortil. Der løb børn rundt overalt, i størrelsen spædbørn til 6-7 års alderen (i landsbyen var det almindeligt at få 6-8 børn hver), og to-tre kvinder, hvoraf den ene var overhoved for landsbyen. Det var hende der her fremførte, at de havde behov for mindst 4 vandpumper til at kunne klare hverdagen. Dalitterne der her boede i området, var ikke anført på skødet som de jordbesiddende. Derfor er det også svært at se en fordel i at investere i området hvis det alligevel kan tages fra dem igen. På den byggeplads vi besøgte, var alle bygningsarbejdere dalitter. De var alle medlem af en fagforening, og havde ansættelseskontrakt så længe byggeriet stod på. Men sådan er det ikke alle steder, og man risikerer at blive fyret fra den ene dag til den anden. I området hvor byggepladsen lå, er der flere

byggerier i gang, og der findes et par samlingspunkter, hvor man kan stille sig om morgenen og blive samlet op, hvis man er arbejdsløs. Dette garanterer dog ikke at man får et arbejde - eller en ansættelseskontrakt.

KVINDELIGE DALIT

Vi mødte en gruppe kvinder der arbejdede som bygningsarbejdere, i en stilling der lignede murerarbejdsmænd. Deres arbejde var primært at slæbe sten, grus og mursten fra byggegrunden op til første sal af en bygning, hvor materialerne anvendtes til at udføre murerarbejde, som kun mænd varetog. Da vi forhørte os med hensyn til oplæring af kvinderne i murerarbejdet, fik vi af byggelederen at vide at der var planer om kvinderne at kvinderne på et tidspunkt skulle oplæres. Kvinderne på pladsen var imidlertid ikke indviet i de planer. •

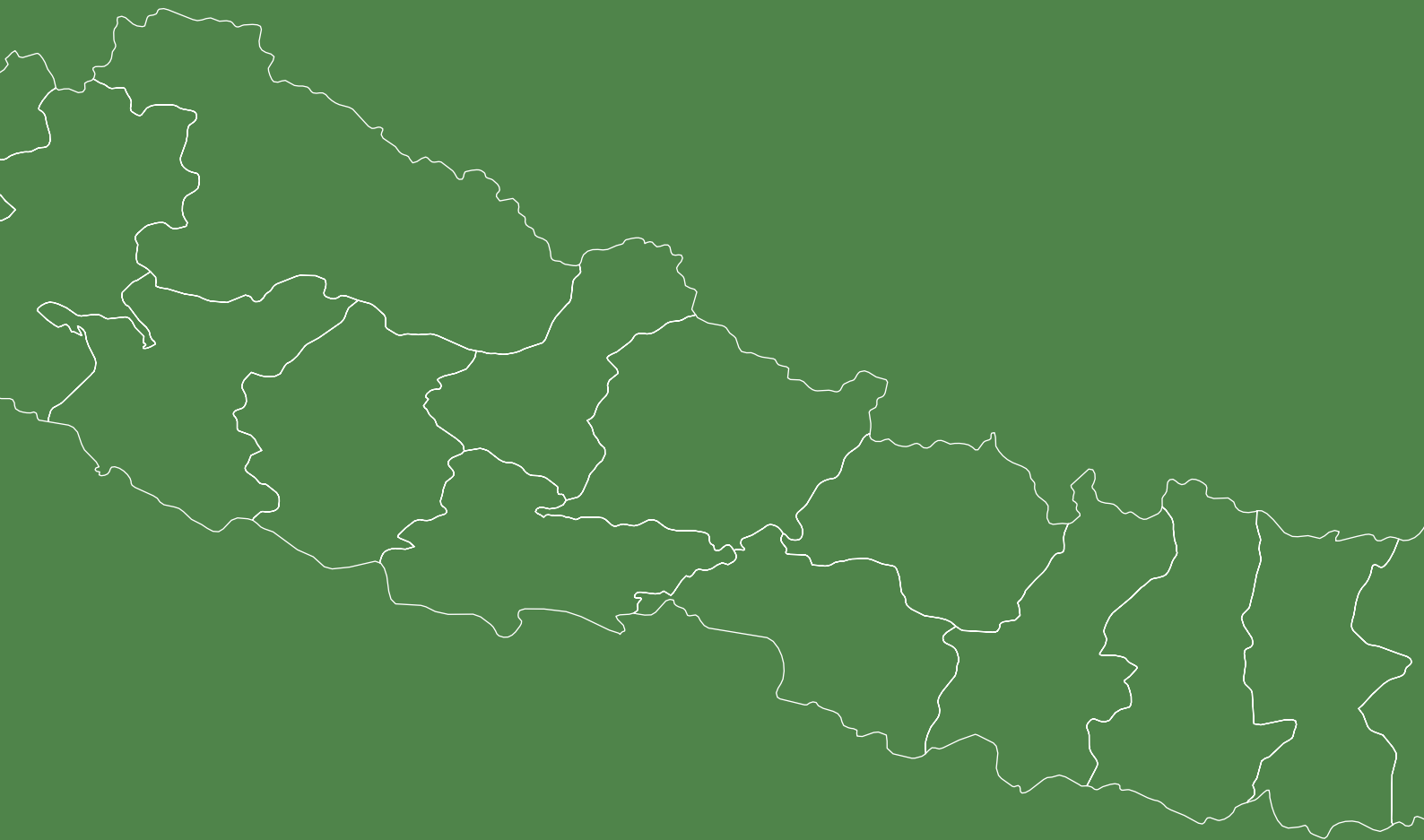

KONKLUSION

Der er en lang sej kamp Nepals fagbevægelse er i gang med. Det juridiske og politiske fundament er lagt med freden i 2006, grundloven fra 2015 og arbejdsmarkedsloven fra 2017. Men landet er stadig er plaget af ekstrem fattigdom, og af en svag stat. Desuden er korrupsion, som i mange andre udviklingslande, også en markant hæmmende faktor.

En stor del af landets ungdom ser langt større muligheder for at kunne forsørge sig selv og sin familie ved at rejse til udlandet og arbejde. På kort sigt er denne form for indtægter på en ekstrem vigtig for landet, både for den enkelte familie og for Nepals BNP. På lang sigt er dette dog næppe løsningen. Hvis landet på skal kunne udvikle sig bæredygtigt kræver det bl.a., men især uddannelse af ungdommen. At investere i den unge generation er den eneste langsigtede løsning for Nepals fremtid. Det vil kunne motivere de unge til at blive i Nepal og bygge landet op indefra. En uddannet ungdom vil modarbejde korrupsion, skabe innovation og kende og kræve deres rettigheder.

På det personlige plan har denne rejse givet os et bredere perspektiv på verden. At se, høre, røre, smage og dufte et land som Nepal glemmer man ikke sådan lige. De mennesker vi har mødt har bestemt noget at kæmpe med, og meget at kæmpe for. Det har været en stor og rørende oplevelse at opleve de nepalesiske arbejderes virkelighed.

UNITED FEDERATION OF DANISH WORKERS